

Arrest

nr. 144 379 van 28 april 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 10 februari 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 19 december 2011 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, en van de beslissing van 19 december 2011 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat Mr. C. DRIESEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoeker dient op 2 oktober 2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 14 juli 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij de

aanvraag ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing wordt op 19 december 2011 ingetrokken.

1.3. Op 19 december 2011 wordt de in punt 1.1. vermelde aanvraag door de gemachtigde ontvankelijk doch ongegrond verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de verzoeker op 31 januari 2012 in kennis wordt gesteld. De motieven van deze beslissing luiden als volgt:

*“in toepassing van **artikel 9bis** van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch **ongegrond**.*

Reden(en)

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Volledigheidshalve dient er opgemerkt te worden dat uit de aanvraag niet kan worden opgemaakt welke van de opgesomde elementen bij de ontvankelijkheid (buitengewone omstandigheden), dan wel bij de grond van het verzoek horen. Art. 9bis van de wet van 15.12.1980 heeft het over buitengewone omstandigheden om een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen bij de burgemeester van de woonplaats waar betrokkene verblijft in België en niet om een verblijfsmachtiging te verkrijgen in het Rijk. Er dient een duidelijk onderscheid te worden gemaakt tussen enerzijds buitengewone omstandigheden en anderzijds de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. Er wordt vastgesteld dat de advocaat dit onderscheid niet respecteert. Indien geoordeeld zou worden dat de aangehaalde elementen bij de gegrondheid zouden behoren, dient als volgt opgemerkt te worden:

Betrokkene haalt aan dat hij naar België is gekomen omdat hij in zijn land van herkomst geen enkel toekomstperspectief meer zou hebben. Hij legt echter geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere bewering kan niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden en vormt geen grond tot regularisatie.

Betrokkene zou sinds 2001 in België verblijven en haalt aan dat hij al die jaren gedoogd werd in de Belgische samenleving. Echter, betrokkene heeft nagelaten gevolg te geven aan de verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kon verblijven. De bewering dat betrokkene sinds 2001 gedoogd zou worden in de Belgische maatschappij, vormt geen grond voor een verblijfsregularisatie.

Betreffende het argument dat betrokkene van onberispelijk gedrag is, nooit in aanraking geweest zou zijn met het gerechtelijk apparaat, en een blanco strafblad heeft, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene tracht ten slotte zijn lokale verankering in België aan te tonen met getuigenverklaringen, medische attesten, een PV, een huurcontract en documenten van het Huis van Het Nederlands. Hij haalt ook aan dat hij werkbereid zou zijn, geen enkel contact meer met zijn land van herkomst zou hebben, sociale bindingen en familieleden in België zou hebben, en Frans en Nederlands zou spreken. Echter, wat de lokale verankering van betrokkene betreft, dient er opgemerkt te worden dat betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Betrokkene beweert sinds 2001 in België te verblijven, doch hij heeft geen enkele verblijfsaanvraag ingediend om tijdens die periode zijn verblijf te wettigen. Betrokkene heeft zich dus bewust genesteld in illegaal verblijf en het feit dat hij geïntegreerd zou zijn is louter het gevolg van zijn eigen houding. Zoals hierboven vermeld, heeft betrokkene het ook nagelaten om gevolg te geven aan de verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten. Om deze redenen kan de eventuele integratie van betrokkene onmogelijk een grond tot regularisatie vormen.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de

betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Immigratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

• De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig visum.”

1.4. Op 19 december 2011 neemt de gemachtigde eveneens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan verzoeker op 18 januari 2012 kennis neemt. De motieven van deze beslissing luiden als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Immigratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, genomen op datum van 19.12.2011 wordt aan K.K.. (...)

van Marokko nationaliteit, het bevel gegeven om uiterlijk op datum kennisgeving + dertig (30) dagen „ (datum aanduiden) het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland» Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland (3). tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (4).

REDEN VAN DE BESLISSING :

o De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7. al. 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig visum.”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikelen 8 en 62 van de Vreemdelingenwet. Het middel wordt als volgt toegelicht:

“I. Algemeen juridisch karakter:

Krachtens artikel 62 van de Vreemdelingenwet dienen alle administratieve beslissingen, genomen in toepassing van deze wet, gemotiveerd te worden. Die motiveringsplicht omvat de verschillende verwijderingsmaatregelen, waaronder het bevel om het grondgebied te verlaten.

Aanvankelijk volstond voor bepaalde verwijderingsmaatregelen een loutere motivering door verwijzing. Zo vermeldt artikel 8 van de Vreemdelingenwet dat het bevel om het grondgebied te verlaten, om als voldoende gemotiveerd te worden beschouwd, enkel moet verwijzen naar de specifieke bepaling in artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

Met de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen werd die motivering aangevuld met substantiële componenten.

Bestuurshandelingen moeten overeenkomstig deze wet afdoende gemotiveerd zijn en dienden de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Een afdoende motivering houdt in dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te kunnen dragen. De motivering moet m.a.w. draagkrachtig zijn. De aangevoerde motieven moeten pertinent zijn en de beslissing verantwoorden.

Dit wil zeggen dat ze duidelijk en concreet de redenen moet weergeven die haar kunnen verantwoorden. De motivering moet ook volledig zijn, wat betekent dat zij een voldoende grondslag voor alle onderdelen van de beslissing behoort te zijn.

Aangezien de Wet Motivering Bestuurshandelingen ook toepasselijk is in het domein van het Vreemdelingenwet, moet de Dienst Vreemdelingenzaken de feitelijke gegevens vermelden waarom zij meent één van de criteria 7 te kunnen invoeren.

Het doel van de Wet Motivering Bestuurshandelingen bestaat er immers in de betrokkene in kennis te stellen van de motieven van de handeling opdat hij met een kennis van zaken een verweer kan organiseren met de middelen die het recht hem aanreikt.

2.Toetsing van de bestreden beslissing aan de formele motiveringsplicht:

De motivering van de bestreden beslissing is niet afdoende zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen. Er ontbreken de werkelijke feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing.

De bestreden beslissing is niet gemotiveerd aan de voorgebrachte stukken en bevat geen correcte redenen waarom het verblijf van tot machtiging werd geweigerd.

Verzoeker heeft zijn aanvraag gebaseerd ovk. het criterium 2.8A.

De instructies van 19/7/2009 werden vernietigd door de Raad van State en blijkbaar zijn de criteria niet meer van toepassing.

Verweerster heeft haar beslissing hieromtrent niet correct gemotiveerd en heeft op geen enkel moment een belangenafweging gemaakt die de beslissing zou kunnen verantwoorden.

Gezien het ontbreken van motivering omtrent de aangehaalde en voorgebrachte stukken van verzoeker is de motiveringsplicht duidelijk geschonden.

De bestreden beslissing is dan ook onjuist;

Bijgevolg zijn artikel 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 en 8 van de Vreemdelingenwet geschonden.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

In een tweede middel voert verzoeker aan dat er sprake is van een onjuiste, gebrekkige motivering. Dit middel wordt als volgt uiteengezet:

"Dat dit niet geschied is, minstens op zeer gebrekkige wijze.

Dat immers de beslissing die genomen werd door de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken, dienst Vreemdelingenzaken, onjuist is;

Dat het Hof van Cassatie geoordeeld heeft naar aanleiding van de schending van het grond- wettelijk principe inzake motivering van gerechtelijke beslissingen, dat de motiveringen wezenlijke waarborg tegen de willekeur is en geldt als bewijs dat de voorgelegde middelen onderzocht werden en de uitspraak beredeneerd werd;

(Cass. 12.05.1932, Pas. 1932,1, 1666).

Dat kan besloten worden dat, indien de bestuurshandelingen niet degelijk gemotiveerd werd zulks leidt tot een gemis van een wezenlijke waarborg tegen willekeur en zulks geldt als bewijs van de Minister van Binnenlandse Zaken de hem voorgelegde middelen niet zorgvuldig onderzocht heeft en zijn uitspraak niet beredeneerd heeft;

Dat er in casu sprake is van een onjuist en anderzijds een manifest gebrek aan motivering in de beslissing dat er toe leidt te besluiten dat de aan de Minister van Binnenlandse Zaken voorgelegde middelen niet zorgvuldig onderzocht werden.

Dat verzoeker niet akkoord kan gaan met de motivering zoals gegeven in de bestreden beslissing van 19/12/2011.

Dat verzoeker weldegelijk zich kan beroepen op het criterium 2.8.A. van de vernietigde instructie van 19.07.2009.

Dat verzoeker wel degelijk een langdurig ononderbroken verblijf in België aantoon dat minimum 5 jaar bedraagt.

Dat verzoeker wel degelijk pogingen heeft ondernomen om een wettelijk verblijf te bekomen.

Dat verzoeker zich geïnformeerd heeft bij tal van instanties, alsook bij zijn raadsman.

Dat een regularisatieverzoek hem telkenmale werd afgeraden aangezien de kans op slagen quasi nihil is.

Dat zulks inderdaad ook blijkt uit de statistieken.

Dat indien een verzoek tot regularisatie enige kans op welslagen zou gehad hebben verzoeker inderdaad daadwerkelijk een poging zou ondernomen hebben waardoor huidige procedure overbodig zou zijn geweest.

Dat m.a.w. criteria worden opgelegd die niet ingevuld kunnen worden.

Dat éénieder die in België illegaal verblijft zich informeert omtrent de mogelijkheden tot wettelijk verblijf, hetgeen verzoeker uiteraard ook gedaan heeft.

Niemand wenst in de illegaliteit te blijven !

Dat zulks kan geclassificeerd worden onder de algemene noemer van "geloofwaardige poging".

Dat verzoeker minstens het voordeel van de twijfel geniet.

Dat verzoeker niet akkoord kan gaan met de motivering zoals gegeven in de bestreden beslissing van 19/12/2011.

Verweerster heeft dan ook haar beslissing onjuist gemotiveerd.

Dat derhalve de bestreden beslissing onjuist is en dient vernietigd te worden gelet op alle aangehaalde bovenvermelde redenen.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, dat als volgt wordt uiteengezet:

“Dat verweerster het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden.

De staatssecretaris had er zich initieel toe verbonden om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te blijven toepassen.

Thans werden de instructies andermaal vernietigd door de Raad van State en zijn de criteria niet meer van toepassing, zelfs niet binnen de discretionaire bevoegdheid van de Minister.

De gemachtigde van de staatssecretaris heeft beslist om het verzoek van verzoeker tot machtiging tot verblijf als ongegrond te verklaren en het bevel tot het grondgebied te laten betekenen zodat van hem verwacht mag worden dat hij zijn onderzoeksplicht als onderdeel van de zorgvuldigheidsplicht met de nodige ernst dient in acht te nemen.

Dat immers verzoeker zich op het criterium 2.8.A. heeft gebaseerd met name een langdurig ononderbroken verblijf en een duurzame lokale verankering heeft aangetoond.

Dat deze criteria zelfs niet meer onderzocht werden door verweerster.

Dat verweerster het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden daar zij haar onderzoeksplicht niet is nagekomen.

Dat verweerster nog steeds de aanvraag kon beoordelen overeenkomstig haar discretionaire bevoegdheid; verweerster behoudt immers ten allen tijde haar appreciatiemogelijkheid.

Dat verweerster dit blijkbaar niet meer wenste te doen om reden dat de instructies vernietigd werden door de Raad van State.

Dat tevens de rechtszekerheid hierdoor in het gedrang komt en het vertrouwensbeginsel in het gedrang komt.

Dat verzoeker jarenlang in België verblijft, zoals aangetoond, bovendien kan werken zodra hij geregulariseerd wordt, zijn toekomstige werkgever uiteraard bereid is hem in dienst te nemen van zodra hij geregulariseerd is en perfect geïntegreerd is.

Verweerster is dan ook haar onderzoeksplicht in het kader van de zorgvuldigheidsplicht onvoldoende nagekomen.”

In een vierde middel voert verzoeker de schending aan van het gelijkheidsbeginsel, dat als volgt wordt toegelicht:

“De bestreden beslissing is in strijd met het gelijkheidsbeginsel en houdt een schending in van artikel 10 en 11 van de Grondwet;

Immers, tal van aanvragen werden reeds behandeld overeenkomstig de vernietigde instructie.

Door de tussengekomen arresten van de Raad van State dreigt alles op de helling komen te staan.

Dat dit een schending inhoudt van het gelijkheidsbeginsel.

Dat alle aanvragen op een gelijke manier dienen behandeld te worden hetgeen manifest niet meer het geval is.

Tot op heden heeft de regering nagelaten mede te delen of al dan niet een ander of identiek beleid zal gevoerd worden.

Blijkbaar worden de positieve criteria van de instructie nog wel toegepast op al wie aan de criteria voldoet.

M.a.w. gelden de criteria uit de instructie nog wel als positieve criteria, maar niet meer als negatieve criteria.

Dit druist regelrecht in tegen het gelijkheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en het beginsel van behoorlijk bestuur.

Iedereen dient gelijk behandeld te worden.

De ongelijke behandeling is dan louter willekeurig en discriminerend.

De ongelijke behandeling van verzoeker is in strijd met artikel 10 en 11 van de Grondwet.

Dat dit middel dan ook gegrond en ernstig is.”

Gelet op hun nauwe samenhang worden deze vier middelen, die enkel tegen de eerste bestreden beslissing gericht zijn, samen behandeld en besproken.

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de

beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissingen moeten duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan zij is genomen.

Voor wat betreft het bestreden bevel wordt in de motieven verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, waarbij in feite wordt vastgesteld dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort en/of geldig visum. Een schending van artikel 8 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

Voor wat betreft de eerste bestreden beslissing blijkt dat in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, de door verzoeker ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van voormeld artikel, ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name wordt in de bestreden beslissing verduidelijkt waarom de door verzoeker in zijn aanvraag aangehaalde elementen geen grond voor regularisatie vormen.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motiveringen en hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet noch van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 kan worden aangenomen.

3.3. De Raad merkt op dat verzoeker de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert. Bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, gelet op de vaststelling dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van dit artikel.

3.4. Artikel 9bis, §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen.

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet

blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag beschikt de gemachtigde over een ruime appreciatiebevoegdheid.

3.5. *In casu* werd de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond verklaard, wat betekent dat de gemachtigde van oordeel is dat er geen reden is om verzoeker te machtigen tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk.

De appreciatie van de feitelijke gegevens die werden aangehaald in het kader van de aanvraag om verblijfsmachtiging is in de eerste plaats een zaak van de overheid. De Raad moet enkel nagaan of de overheid deze beoordeling op in rechte en in feite aanneembare redenen heeft gesteund en de grenzen van de redelijkheid niet heeft overschreden.

3.6. Verzoeker verklaart zich niet akkoord met de bestreden beslissing en benadrukt dat hij in zijn aanvraag om verblijfsmachtiging de toepassing heeft gevraagd van het criterium "2.8.A." van de instructie van 19 juli 2009 die vernietigd werd door de Raad van State. Hij meent dat hieromtrent niet correct werd gemotiveerd noch een belangenafweging werd gemaakt die de eerste bestreden beslissing zou kunnen verantwoorden.

3.7. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker in zijn aanvraag om verblijfsmachtiging, vermeld in punt 1.1., melding maakte van zijn verblijf in België sinds 2001 en zijn duurzame lokale verankering.

De gemachtigde motiveerde dienaangaande het volgende:

"Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Volledigheidshalve dient er opgemerkt te worden dat uit de aanvraag niet kan worden opgemaakt welke van de opgesomde elementen bij de ontvankelijkheid (buitengewone omstandigheden), dan wel bij de grond van het verzoek horen. Art. 9bis van de wet van 15.12.1980 heeft het over buitengewone omstandigheden om een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen bij de burgemeester van de woonplaats waar betrokkene verblijft in België en niet om een verblijfsmachtiging te verkrijgen in het Rijk. Er dient een duidelijk onderscheid te worden gemaakt tussen enerzijds buitengewone omstandigheden en anderzijds de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. Er wordt vastgesteld dat de advocaat dit onderscheid niet respecteert. Indien geoordeeld zou worden dat de aangehaalde elementen bij de gegrondheid zouden behoren, dient als volgt opgemerkt te worden:

Betrokkene haalt aan dat hij naar België is gekomen omdat hij in zijn land van herkomst geen enkel toekomstperspectief meer zou hebben. Hij legt echter geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere bewering kan niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden en vormt geen grond tot regularisatie.

Betrokkene zou sinds 2001 in België verblijven en haalt aan dat hij al die jaren gedoogd werd in de Belgische samenleving. Echter, betrokkene heeft nagelaten gevolg te geven aan de verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kon verblijven. De bewering dat betrokkene sinds 2001 gedoogd zou worden in de Belgische maatschappij, vormt geen grond voor een verblijfsregularisatie.

Betreffende het argument dat betrokkene van onberispelijk gedrag is, nooit in aanraking geweest zou zijn met het gerechtelijk apparaat, en een blanco strafblad heeft, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene tracht ten slotte zijn lokale verankering in België aan te tonen met getuigenverklaringen, medische attesten, een PV, een huurcontract en documenten van het Huis van Het Nederlands. Hij haalt ook aan dat hij werkbereid zou zijn, geen enkel contact meer met zijn land van herkomst zou hebben, sociale bindingen en familieleden in België zou hebben, en Frans en Nederlands zou spreken. Echter, wat de lokale verankering van betrokkene betreft, dient er opgemerkt te worden dat betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Betrokkene beweert sinds 2001 in België te verblijven, doch hij heeft geen enkele verblijfsaanvraag ingediend om tijdens die periode zijn verblijf te wettigen. Betrokkene heeft zich dus bewust genesteld in illegaal verblijf en het feit dat hij geïntegreerd zou zijn is louter het gevolg van zijn eigen houding. Zoals hierboven vermeld, heeft betrokkene het ook nagelaten om gevolg te geven aan de verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten. Om deze redenen kan de eventuele integratie van betrokkene onmogelijk een grond tot regularisatie vormen.”

3.8. De Raad kan enkel vaststellen dat de gemachtigde correct motiveerde dat de Raad van State bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 de instructie van 19 juli 2009 vernietigde, wat werd bevestigd in arrest nr. 215.571 van 5 oktober 2011. Aangezien de Raad van State in zijn arrest van december 2009 vaststelde dat voormelde instructie een miskenning inhield van het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en deze instructie ingevolge de vernietiging dient te worden geacht nooit te hebben bestaan kon verweerder er geen toepassing van maken.

In zoverre de verzoeker zich erover beklaagt dat hij niet de toepassing krijgt van criteria van de instructie van 19 juli 2009 terwijl hij hier wel aan voldoet, dient de Raad aldus op te merken dat hij niet kan toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden toegevoegd of vrijstelling verleend wordt van wettelijk vereiste voorwaarden. Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de bedoelde instructies. Hieruit kan geen rechtsmiddel geput worden om tot de onwettigheid van de eerste bestreden beslissing te besluiten (cf. RvS 13 maart 2012, nrs. 218.429, 218.431, 218.432 en 218.434; RvS 17 april 2012, nrs. 218.922 en 218.923; RvS 5 juni 2012, nrs. 219.608, 220.181 en 220.182; RvS 14 juni 2012, nrs. 219.743, 219.744 en 219.745). Het betoog van verzoeker dat het criterium 2.8.A van de vernietigde instructie niet meer werd onderzocht en dat hij zich op dit criterium weldegelijk kan beroepen, kan dan ook niet worden weerhouden.

In de mate dat verzoeker vervolgens doelt op een schending van artikelen 10 en 11 van de Grondwet en het daarin verankerde gelijkheidsbeginsel, gaat verzoeker voorbij aan het feit dat de instructie van 19 juli 2009 in strijd is met de wet en werd vernietigd door de Raad van State. Er bestaat geen gelijkheid in de onwettigheid. (cf. RvS 9 juli 2004, nr. 133.724, RvS 30 augustus 2006, nr. 162.092).

Er dient te worden benadrukt dat de Raad van State, in zijn arrest nr. 220.932 van 10 oktober 2012 uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 “*integraal is vernietigd*” en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de gemachtigde krachtens artikel 9bis beschikt geen reden vormt “*om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen*”. Het gegeven dat de gemachtigde in het verleden beslissingen nam waarbij toepassing werd gemaakt van de instructie van 19 juli 2009 impliceert niet dat zijn in de bestreden beslissing verwoorde standpunt incorrect is. Het gegeven dat de gemachtigde - zelfs nadat de Raad van State de instructie van 19 juli 2009 vernietigde en deze vernietiging in latere arresten bevestigde - nog beslissingen nam op basis van de “*positieve criteria*” van deze instructie en dat vele beslissingen wellicht werden genomen met miskenning van de wet vormt op zich ook geen reden om te oordelen dat de *in casu* bestreden beslissing niet op correcte gronden werd genomen. Een schending van artikelen 10 en 11 van de Grondwet, dit is het gelijkheidsbeginsel, wordt niet aangetoond.

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349). Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021). De vernietiging houdt in dat de instructie van 19 juli 2009 met terugwerkende kracht uit het rechtsverkeer is verwijderd en wordt geacht nooit te hebben bestaan, zodat verzoeker er zich niet op kan beroepen om tot de schending van het

vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel te besluiten (RvS 21 november 2012, nr. 221.439).

3.9. In tegenstelling tot wat de verzoeker voorhoudt, blijkt uit de bestreden beslissing dat de gemachtigde in het kader van een gegrondheidsonderzoek wel degelijk is ingegaan op alle elementen zoals opgesomd door verzoeker in zijn aanvraag, hoewel uit de aanvraag niet kon worden opgemaakt welke elementen bij de ontvankelijkheid dan wel bij de grond van de aanvraag horen. Deze opgesomde elementen werden onderzocht in het kader van de ruime appreciatiebevoegdheid van de gemachtigde waarbij hij verder uitgebreid heeft gemotiveerd waarom deze elementen geen grond voor regularisatie uitmaken.

Zo blijkt duidelijk uit de bestreden beslissing dat verzoekers langdurig verblijf in België en de daaruit volgende lokale verankering niet wezenlijk wordt betwist, maar dat wordt geoordeeld dat deze lokale verankering geen grond voor regularisatie kan vormen omdat de verzoeker zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. De gemachtigde wijst er dienaangaande op dat de verzoeker sinds 2001 in België zou verblijven, dat de bewering dat hij sinds 2011 wordt gedoogd geen grond voor regularisatie vormt aangezien hij in eerste instantie de verplichting heeft om gevolg te geven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten, dat hij gedurende deze periode ook geen enkele verblijfsaanvraag heeft ingediend om zijn verblijf te wettigen en dat hij zich in illegaal verblijf heeft genesteld zodat zijn integratie het gevolg is van zijn eigen houding.

Verzoeker betoogt dat hij wel degelijk een langdurige ononderbroken verblijf in België aantoonst dat minimum vijf jaar bedraagt. Verzoeker maakt evenwel niet duidelijk hoe dit betoog de concrete vaststellingen, die steun vinden in het administratief dossier, dat de verzoeker gedurende geen enkele poging heeft ondernomen om zijn verblijf sinds 2001 te wettigen en evenmin gevolg heeft gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten, kan weerleggen.

Verzoeker houdt voor dat hij wel degelijk pogingen heeft ondernomen om een wettelijk verblijf te bekomen, dat hij zich heeft geïnformeerd bij tal van instanties, dat een regularisatieverzoek telkenmale werd afgeraden en dat indien hij enige kans op welslagen zou hebben gehad, hij wel een poging zou hebben ondernomen om een verblijf te bekomen.

Met deze beweringen weerlegt verzoeker evenmin de vaststelling van de gemachtigde dat verzoeker sinds 2001 geen gehoor heeft gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten en zijn onregelmatig verblijf heeft aangehouden en bestendigd zodat zijn integratie het gevolg is van zijn eigen houding.

In de mate dat verzoeker meent het voordeel van de twijfel te genieten daar hij een “geloofwaardige poging” heeft ondernomen en dit betoog wederom verbindt aan de toepassing van het criterium 2.8.A van de vernietigde instructies, herhaalt de Raad dat hij niet vermag te toetsen aan de bedoelde instructies en dat hieruit geen rechtsmiddel geput kan worden om tot de onwettigheid van de eerste bestreden beslissing te besluiten.

De Raad besluit dat verzoeker niet aantoonst dat de gemachtigde niet uitging van een correcte feitenvinding, dat hij onzorgvuldig was bij de voorbereiding van de beslissing of dat voormelde motieven onjuist of onzorgvuldig zijn. Hij slaagt er dan ook niet in de voormelde concrete motieven te weerleggen. Evenmin toont hij op enige precieze wijze aan dat de beoordeling van de gemachtigde van de aangehaalde lokale integratie, in het kader van zijn ruime appreciatiebevoegdheid, alle redelijkheid te buiten gaat.

Uit het voorgaande kan worden besloten dat verzoeker niet heeft aangetoond dat de gemachtigde op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat verzoeker geen elementen heeft aangehaald die een grond voor regularisatie vormen in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, waardoor de aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van voormeld artikel ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel noch van de materiële motiveringsplicht wordt aangetoond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangetoond dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden.

De Raad stelt verder vast dat verzoeker geen enkel middel ontwikkelt tegen het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten zodat dit bevel blijft gehandhaafd.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig april tweeduizend vijftien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

M. MAES